

FOAIA POPORULUI

Prețul abonamentului:
Pe un an 2 fl. (4 coroane).
Pe o jumătate de an 1 fl. (2 coroane).
Pentru România 10 lei anual.
Abonamentele se fac la Institutul Tipografic în Sibiiu

Apare în fiecare Duminecă

INSERATE
se primesc în biroul administrației (strada Poplăcii nr. 15.) — Telefon nr. 14.
Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr. a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Meseriașii nostri.

Multe neșezuri ce cad asupra neamului nostru, nu ne mai dă răgaz, ca să chipăim și mai deaproape tagma meseriașilor nostri români, cari sunt lanțul ce încopiază popoarele mai puțin înaintate de către popoarele din apusul Europei, cari au avut și vreme și mijloace de a înainta mai mult pe calea ce duce înspre bunăstarea și fericirea unui popor.

Meseriașii nostri, se nu ascundem adevărul, încă înaintea, ceea-ce numai îmbucura ne poate, căci înaintarea lor înaintarea neamului înseamnă.

Înaintarea, înflorirea lor, deși cam încetinel, dar' totuși pășește înainte, și dacă ei înșiși nu ne-ar mai atrage băgarea de seamă, noi n'am ști nimica despre ei. Nu, pentru-că Românii cei suspuși, domnimea, inteligența, nici grije nu le are, așa, încât dacă am răzima pe știrile ei, nici nu am mai ști, că sunt meseriași români sau ba.

Să recunoaștem dar', că foarte puțin ne pasă de pătura aceasta a meșteșugarilor, de cari așa mare lipsă avem. Să recunoaștem, că mai mult ne doare de alte lucruri, de mai puțin folos, sau chiar de nici un folos pentru noi, pentru Români.

Ne încurcăm în certe, în gâlcevi fără de sfârșit, fără ca aceste rele să fie în stare a aduce vre-un folos neamului din care facem parte.

Dacă nu ar fi atâta nepăsare la unii oameni din șirurile noastre, am însemna multe fapte bune de ale meseriașilor nostri, întreprinderi de ale lor bune și folositoare totodată.

Nu le vom spune aci, căci nu e locul de a le spune, ci vom spune altceva, ceea-ce sigur au văzut și băgat de seamă ori-care iubitor de cetit, ci vom spune, că în rîndurile noastre sunt, și încă foarte mulți, cari nici habar n'au de meseriași și meserii. La diferite împregiurări se poate băga de seamă, că mulți judecă întors meseriile și pe meseriașii nostri, cu toate-că ei sunt acei, ce vrednici ar fi de o judecare dreaptă și cinstită. Vrednici ar fi ca inteligența noastră, domnii nostri, să-i sprijinească și să le dea o creștere adevărat românească, ca să ese și ei Români cu tragere de inimă pentru soarta neamului întreg. Vrednici ar fi de sprijin și vrednici ar fi ca să fie împărțesiți de o mai mare părtinire din partea Românilor. Să nu fie înstrăinați, ci să-i atragem la noi, căci noi ori-cât de domnește am fi îmbrăcați, tot nu suntem fii sau nepoți de grofi ori nemeși. Părinții nostri, sau dacă nu ei, strămoșii nostri, țerani au fost, ear' nu domni, cărora să le fie rușine de păturile mai de jos ale poporului nostru.

Meseriașii nostri mai trebuiesc sprijiniți.

Nu ajunge, ca să ne suim pe streșină și să strigăm că suntem Români, ear' în-

colo să mergem numai la străini, ca la ei să ne lăsăm banii, cu toate-că tot ei ne asupresc și ne umilesc.

Români buni numai așa vom fi, dacă în toate și prin toate se va vedea, că suntem Români, cari au durere pentru durerile neamului, bucurie pentru bucuriile tuturor Românilor.

Ei bine, se nu ne doară inima, când vedem pe unii Români de ai nostri, și sunt mulți, cari încungiu pe meseriașul român. Pentru-că nu lucră bine? Nu! Doamne ferește! Ci numai pentru-că are păcatul de a se fi născut Român. Să nu ne doară inima, când vedem unii meseriași de ai nostri înclinând spre ungurime, spre sāsime și mai știe D-zeu spre ce, numai pentru-că sunt di-gustați de nepărtinirea, de nepăsarea celor de un neam cu ei?

Dar' încă și încă odată: Să sprijinim pe meseriașii români, să-i îmbrățișem cu căldură, căci sunt Români, banul nostru lor să 'li-l dăm, la ei să lucrăm, căci numai astfel ne vom putea învrednici de o pătură bună și sănătoasă, care să croiască un viitor mai bun neamului nostru atât de înapoiat în cele ale meseriilor.

Împotriva milleniului. Frații nostri din România vor pregăti pentru milleniu o scriere mare, o carte în care se vor spune toate păsurile naționalităților asuprite din Țeara-Ungurească. Cartea aceasta va fi o icoană adevărată a stărei triste ce ne-au croit-o stăpânirea ungurească. Nu vorbe goale, nu în-

FOIȚA.

IUBIȚII.

— Schiță. —

Cerul cel mai curat, cel mai plăcut, cel mai lipsit de nouri, cerul lunii lui Iunie acoperia satul Cernesti. Ulițele satului, casele cele sărăcicioase, gardurile de spini acoperite cu albituri strălucitoare, înapoia lor livezile cele verzi și prundișurile cele pustii și pleșuve cari se ridică în depărtare asemenea unor fășii limpezi și luminoase, cari înecă vederea omului de pe deal — acestea toate, dar' toate erau ca și în aur învăluite, pline de miros plăcut, de lumina curată a zilei ce era tocmai în zorire. De ce oare zorile astea de vară te fac să visezi treaz și împrumută puterea, ca să-ți miște coardele inimii simțitoare? De ce? Și earăși: de ce? ...

...Poate-că noi credem că vedem în lumina-i strălucitoare o zare, o mândră zare a

pompei celei mai aurii și de aici provine că îndepărtarea, mai mult, neajunsul ne amurgește cu minunile și ghicirile sale în veci nedeslegate; poate-că de aceea, că duchul răcoros e străbătut oare-cum de o presimțire a unei fericiri străvezătoare, a unei norociri soratice, că.... sufletul, el, sufletul poate să înflorească chiar din sine însuși.

Gândiri înmiite, gândiri calde și înălțătoare de inimă, chipuri luminoase, chipuri dulci primăvăratice se deșteptau, la vîzul fermecătoarelor raze ale soarelui, în capul drăgălaș al harniceii fetișcane, al dragei Mărioare, când ea sul în sbor treptele de coloare castanie și rojnite de dinții nemiloasei vremi. Ea alerga cu pași repezi în odaia ei cea sărăcicioasă, care, ca toate cele din dimineața aceasta, era plină de razele soarelui. Prin ferestruica mică străluciau și năpădiau razele în lăuntru — afară ochii cei castanii ai Mărioarei, spionând în îndepărtare, peste colinele întinsului și peste lacul vinețiu din apropiere satului, precum și în apropierea în curtea vecinului.... un om tinăr, brun de coloare,

ochi ageri, chip frumos, statura potrivită și tocmai gata de a da ascultare șoaptei Mărioarei. Copleșit de dulci simțăminte își prindea calul bidiviu spre a merge la oraș, ca omul dela țeară, care dacă merge la oraș, mai duce, mai aduce și face cum poate și cum îi dă mâna ca să înoadă căpătăiele nevoilor căsii.

Cu un cântec vesel ce 'i-se strecura printre buze, lucrul îi mergea strună și iute tinerului nostru june așa că o mulțumire trebuia să simți la privirea lui, cel puțin Mărioara la privirea lui pleca cu o hotărîre strașnică și cu un oftat isvorit din adâncimile inimii; stătut un pic cugetându-se și în-genunchiă, apoi — urmând unei goane de gânduri — pe cari nici cutez a le spune — în-genunchiă înaintea lăzii, unde își ține toate scumpeturile; anteriorul de Duminecă, cârticicile dăruite de buna ei mamă, fustele bogate de frumseți, pe cari, fiindcă nu-'i trebuiesc, le dă la o parte; ear' dintr'un colț, din cel mai ascuns loc al armariului ridică Mărioara cu ochii schinteietori, cu obaji rumeni, ca două mere domnești, o pânză subțirică, albă la co-

tâmplări închipuite va iconi cartea aceasta, ei lucruri adevărate adevărate prin însăși spusa Ungurilor. Noi așteptăm cu dor eșirea la lumină a acestei cărți scrisă de alții, pentru noi. Totodată facem băgători de seamă pe toți cei-ce au însemnări despre deferitele sëlbatăcii, prigoniri, și fapte urite, sêvrșite pe socoteala neamului nostru, ca să ni-le trimită nouă, spre a le trimite celor cari au lipsă de ele.

Plan de lege pentru comune. În sêptemănilor din urmă ministrul încredințat cu daraverile lăuntrice ale țerii, a pus mare îngrijire ca legea administrativă să ese cât se poate de bine. După planul făcut toată puterea se pune în mâna solgăbirilor de ocol, cari numai binevoitori nu vor fi Românilor, mai ales, că sînt numiți de cătră ministrul unguresc, carele ca și până aci, nici de acum încolo nu vor lua la dragoste pe Români și pe celelalte naționalități asuprite.

Ticăloșii...

(S.) Sevîrșitu-s'au de-aproape treizeci de ani încoace, de când Maghiarii stăpînesc cu atîta rēutate sērmana noastră țeară, nenumērate ticăloșii și fărădelegi în paguba poporului nostru. Dar' nici-cînd aceste ticăloșii și fărădelegi n'au fost atît de dese, atît de urite, atît de negre ca tocmai acum, în ajunul nebunelor sērbari ale „milleniului“, pe care cu negrăită sumeție le trîmbeșă neîncetat foile ungurești.

E, pare-că, bătaia lui D-zeu această pacoste, venită chiar în astfel de zile, pe capul lor!

Căci de vre-o cîteva luni nu trece o zi, fără ca foile maghiare se nu aducă „earăși și earăși“ *noue vești* despre *noue pēcătoșii* sēvrșite de „fruntași“ de ai lor! Și toate, toate aceste pēcătoșii au aceleași mijloace: *înselătoria* și *hoția nerușinată*, toate aceleași scopuri: *îmboșgățirea pe nedrept* și *ruinarea poporului*.

Nu de mult s'a desvêlit uricioasa hoție a fișpanului *Miklós*, care ani de-arîndul a păpat sume uriașe, stoarse din

punga bietului popor dela sate, care nici dreptul de a se plînge nu-'l mai are azi.

Și fișpanul *Miklós* era unul dintre cei mai de încredere ai stăpînirii!

Ear' stăpînirea ce-a făcut?! A silit — de ochii lumii numai, — pe *Miklós* sē-'și dee abzicerea din postul de fișpan, și încolo nimic. A cocoloșit frumușel întreaga înșelătorie, deși datorința îi era a pedepsii cumplit pe nemernic și pe soții sei.

După această fărădelege urmă apoi lungul șir al celor mai negre mărșevenii, ce s'au sēvrșit vre-odată la noi.

Carol Pulszky, directorul (conducătorul) museului de chipuri din Budapesta, însărcinat de stăpînire să cumpere prin străinătate cele mai frumoase și mai însemnate icoane pentru tîrgul de țeară dela „milleniu“, ajuns a da seamă de isprăvile făcute, nu 'și-a putut da socoteala despre 500.000 florini, adevă de vre-o jumătate de milion.

Stăpînirea aflându-se în mare încurcală, a vestit prin foile sale, că *Pulszky* 'și-a *perdut mințile* (!), 'l-a vîrit în casa de *nebuni* și 'l-a ținut acolo, până-ce s'au pus treburile de minune la cale, cu ajutorul unor comisiuni alese tot de *ei* și tot *din sînul lor*, căci — de! — „corb la corb nu-'și scoate ochii!“

Ear' la urma urmelor — se aduce la cunoștința tuturor, că *după o cercetare adîncă și dreaptă* (mēi, mēi!) nu s'a putut adevări nici o înșelătorie, afară de lipsa unei sume de 50,000 fl., despre care încă va răspunde *Pulszky Károly*, *cînd își va veni în fire* (!).

Cutezătorul hoț e deci nevinovat, ear' guvernul scăpat din belea!

Ba s'au făcut încă și mai mari nemernicii din partea stăpînitorilor nostri!

Mai deunăzile anume, cînd fostul slujbaș de seamă în ministerul de rēboiu, *Kasics*, a arētat cu *dovezi scrise* și *vrednice de credință*, că ministrul *Fejerváry* s'a încercat a schimba, așa de capul lui

numai, constituția și că din vistieria statului cheltuește sumedenie de parale pentru palatul seu, susțitorii stăpînirii din casa țerii, au votat încredere ministrului, ear' foile ei scriau, că spusele lui *Kasics* nu sînt decăt niște „minciuni isvorite din ură“.

Dar' și mai mult!

Cele mai sfruntate hoții se fac pe la casele comitatelor, din partea unor slujbași bine vėzuți la „domnii cei mari“.

Vinovații fug apoi — în America și — toată cercetarea rēmane baltă!

Ear' asemenea ticăloșii ne mai pomenite se petrec din zi în zi, nu atît la țeară și printre slujbașii comitatului, ci în „capitală“ și în sînul celor mai aleși di-regători ai țerii și în al rudeniilor lor.

Așa, mai cînd era, a fost prins cu ocaua mică la cărți, vērul ministrului de comerț, *Dániel*. Și earăși s'a făcut ce s'a făcut și — lucrul s'a cocoloșit de-a binele.

Ear' aceste rele bântue nu numai printre oamenii stăpînirii, ci și printre celelalte partide din casa țerii.

Chiar acum spre pildă, foile maghiare scriu despre o nouă pēcătoșenie, sēvrșită tot la cărți, de un fruntaș al kossuthiștilor, de deputatul dietal *Babó Emil*, care a și luat-o la sănătoasa din Ungaria, abzicînd de silă, firește! — de deputățenie!

Ear' acest om nu de mult ținea în-văpăiate vorbiri împotriva *înselăciunilor* și a *necinstei*.

Și toate aceste pēcătoșii în a cui pagubă se petrec și de cine sînt sēvrșite?

Se petrec ele în dauna nespūsă a poporului, — talpa țerii, — și sēvrșite sînt de niște oameni, cari — lucru grozav, — au astăzi, în mâni cărmuirea unei țeri întregi, conducerea patriei noastre, pe care cu atîta repeziciune și într'un chip așa de mărșav o duc spre prăpastie, spre peire, unde va și ajunge, dacă noi,

loare și cusută pe unele părți cu pușori, cu bibiluri și alțițe care de care mai frumcase și mai măiestrite...

Era iia ei de mireasă, munca ei cea ostenitoare, pe care fetele din Cernēști, strădalnicele fetișcane, o încep cu mult înainte de a bate peștorii la ușa căsii lor, urmînd cu credință prorocia și credința bine înche-gată a mamelor, cari zic, ba susțin cu tărie, că dacă iia este cusută gata, nici nunta nu mai e departe.

Podoabei celei frumoase a Mărioarei nu-'i mai lipsia decăt niște pușori pe la umeri; care era să fie lucrul de îndeplinit, pe ci-surile dinainte de prânz.

Urmînd gîndurilor puse'n capul ei, vedem pe Mărioara șezînd în unghiulețul verde și tăcut din dosul casei, deasupra căruia se întindeau crengile unui nuc mare și stufos, așa, încât adumbriau chiar și casa vecinului lor, ear' cînd era spre apus umbra ajungea până la colțisorul curții flăcăului Ionel. Și Mărioara trăgea cu strădanie firicelul prin pânza albă și se gîndia la lume, cît de fru-

moasă-'i și cum se simte de bine, că vecinul ei Ionel se duce la oraș, și că ea poate să coasă acum mai bine, căci coasă afară, și nu în casa cea strîmtă, căci voinicul Ionel — — dacă Ionel ar fi acasă — — nu, Ionel de loc nu trebuie să vadă, doamne ferește, nu trebuie să vadă, că ea coasă la iia cea de mireasă! Și după aceea începū a țese mai departe gîndurile, cum de se află pe alduitul pămînt oameni cu inima așa de sēlbatică, ca Stana cea mîndră, cu ochii ei cei mari, care era așa de curățică, așa de spălățică și care s'a dus la oraș, ca cusătoare la o doamnă, în slujbă în orașul, unde de bună-seamă cu voinicul ei Ionel se va întâl...

Atît de departe a ajuns Mărioara cu gîndul, cînd niște pași aspri și bine cunoscuți o spēriară, o fetișoară rizetoare dincolo de gard și voinicul Ioan — — da, într'adevăr, același Ionel, căruia nici-decum nu-'i era iertat sē-'i vadă iia de mireasă, același, pe care ea însași 'l-a privit cînd făcea pregătirile pentru a pleca la oraș și care-'i zise cu glas desmierdător o „bună dimineată, Mă-

rioara. 'Mi-am înjugat roibul ca pe un bou, mi-se pare că astăzi cobesc a căștig...“

Mărioara de abia îl auzi, cu inima svlc-nită de bătēi privia înspre iie, pe care o ar fi dorit-o în gîndul seu nefățarit cine ști în a cui casă. Căci, trebuie să se știe, Mărioara nutria convingerea, că slăbiciunea cea mai mare a bărbaților e deșertăciunea, și aceasta e aceea ce dă naștere iubirii de sine. Și curiosul acesta de Ionel chiar acum! Ba uite cum se apropie de-a cabinele, mai tare și tot mai tare, se așează domol pe lavița răzimată de nuc, își ațîntește ochii cei pătrunzători, apoi grăl ca un cunosător în treaba aceasta:

„Frumos lucru! Pentru-ce, dacă ești bună sē-'mi spui?“

„O iie pentru prietena mea Nuța, ea sāraca atîta are pe capul ei, încât nu mai știe unde-'i stă capul, cu nunta asta în care s'a încurcat“, zise Mărioara plină neîncrēdere în vorbele sale.

Dar' Ionel nu se lăsa înșelat cu una cu două: „Dragă, în urmă, poate să 'i-se și

adevărații fii ai țerii, nu-'i vom proprii în fărădelegile lor.

Până-când se mai răbdăm deci la cărma statului pe niște oameni atât de ticăloșiți, *până-când* se mai lăsăm a fi storși și schingiuți de niște nemernici atât de nerușinați?

Dreptul de alegător.

Legea electorală ungurească din 1874 (articolul XXXIII.)

(Urmare.)

Partea VI.

Răspunderea celor-ce fac conscripția și alegerea, și pedepsirea volnicilor la alegeri.

§. 90. Cei însărcinați cu facerea conscripției pentru alegere, cu alcătuirea și îndreptarea listelor electorale, precum și cu efectuarea alegerii însuși, sunt răspunzători pentru îndeplinirea acurată și curată a datoriilor ce au, în înțelesul legii de față.

§. 91, e scos din vigoare; nu mai are putere.

§. 92. Dacă vr'un președinte al alegerii, ori vre-unul din președinții de comisiune, un secretar, vr'un bărbat de încredere, ori vr'un alt conlucrător în puterea vre-unei însărcinări oare-cari, calcă, cu privilegiul îndeplinirii slujbei sale, prescripțiile acestei legi, prin o lucrare a sa ori prin neglijență (trecere cu vederea, nepăsare), atunci în contra lui se va porni cercetare disciplinară, potrivit prescripțiilor din partea a IV. a articolului de lege 42 din 1870, și va fi pedepsit în puterea §-lui 83 din numita parte de lege, cu gloabă în bani până la 500 fl.

Dacă neținerea ori călcarea datoriei prescrise, va avea ca urmare zădărnicierea ori nimicirea alegerii, atunci călcătorul legii poate fi pedepsit până la 2000 fl.

În felul când aceia care sunt chemați, în înțelesul §-lui 78 din articolul de lege 42 din 1870, se rânduiesc cercetarea, nu pornesc cercetarea, atunci pe temeiul întreprinderii comitetului central ori pe temeiul plângerilor întemeiate a singuraticelor persoane, cercetarea poate fi rânduiește de ministrul treburilor din lăuntru ale țerii, ear' după cercetare va urma purcederea (judecata) disciplinară.

§. 93. Acel slujbaş public (obștesc) ori preot, care nu dă la timp datele ori documentele de lipsă, cerute pentru conscrierea alegătorilor, ori respinge, tăgăduiește, *nu vrea* să le dea, va fi pedepsit de tribunalul de care se ține, cu gloabă până la 500 fl.

§. 94 Cine cu știință falsifică (face document mincinos) înaintea comisiei de conscriere ori a comitetului central, cine întrebuițează documente falsificate (mincinoase) ori documente, ce în partea lor de căpetenie cuprind neadevăruri, și aceasta o face în scopul ca să fie și el ori alt cineva luat în lista alegătorilor, ori o face pentru-că un nume scris deja în acea listă, să fie șters din ea, — va fi pedepsit în bani până la 500 fl., ori la temniță până la 3 luni.

Paragrafi 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101 și 102 sunt scoși din vigoare; nu mai au putere.

§. 103. Cine turbură la locul de alegere buna rânduială, — ori vine acolo purtând vre-o armă, ori o bătă, și nu o dă îndată-ce a fost provocat la asta din partea celor puși să păzească de buna rânduială, — va fi pedepsit pe cale polițienească cu închisoare dela 3 zile până la o lună.

§. 104. E oprit a atârna steagul partidului ori al candidatului oare-cărui, pe o casă de rugăciune, pe o casă publică de stat (în care e o slujbă de stat: tribunal, judecătoreie și altele), pe vre-o casă a comitatului, orășenească ori co-

munală, ori pe o școală publică. E oprit însă și aceea, ca steaguri ori semne puse pe un loc, unde atârnașii lor e iertată, să fie înlăturate. (Adecă pe casa mea privată pot pune steag și n'are nime dreptul să-mi ceară înlăturarea lui, în vremea alegerii).

Întrunirile publice de partid, serbările de partid, și convoiurile (mergerile cu mulțimea, oare-unde), trebuesc totdeauna cu o zi mai înainte înștiințate și anume:

în orașele cu magistrat regulat, constituit, să înștiințeze la primar;

alt-undeva (afară de oraș cu magistrat) înștiințarea e a se face slujbaşului comitatens, ear' dacă de acesta nu este în comună, apoi primarului comunal!

Primarul comunei ori slujbaşul comitatens *poate*, (așa dar' nu e silit, ci numai poate) lua parte el însuși la acea adunare, ear' primăria *poate* (earăși nu trebuie, ci numai dacă vrea) să fie înfașisată la adunare prin un trimis al seu.

Cel-ce pune steaguri pe locuri oprite ca cele înșirate mai sus, sau cine poruncește să fie puse, precum și cel-ce îndepărtează ori vătămă un steag pus la un loc, unde punerea nu e oprită, mai departe cine pune la cale o întrunire de partid, o serbare de partid, ori un convoiu de stradă, fără înștiințare premerasă, va fi pedepsit pe cale polițienească cu gloabă până la 100 fl., ori cu temniță până la 20 de zile.

§. 105. Gloabele adunate, se vor pune, prin mai marii judecătorești ori administrativi (cari au dat gloaba și au scos-o), la îndemână acelui comitat, pe hotarul căruia s'a săvârșit fapta pedepsită, și se vor folosi de acela spre scopuri școlare, ori pentru fondurile spitalelor publice sau fondurile seracilor, ce s'ar fi găsinde pe hotarul comitatului.

(Va urma.)

schimbe gazda ei. Cum ar fi, dacă dumniata 'mi-ai lăsa lucrul ăsta pentru — mireasa mea!"

Și când copila înroșită a întins mâna ca să tragă firul, urmă el mai departe: „Nu știu încă, dar' tu, pentru tine, pentru d-ta eram să zic, cel mai bun tîrg e: Dragostea nu se plătește cu aramă.

Ce a răspuns Mărioara, cum au devenit amândoi una — eu nu pot destăinui. Mie, povestea 'mi-a spus-o o rândunică cu aripioare lungi, ce tocmai se întorcea din cele depărtate țeri, și după spusa rândunicei spun și eu, că frumoasa fetișoară n'a mai răspuns nimic la întrebarea lui Ionel și mai spun și aceea, că îndrăgostiții Ionel și Mărioara în răstimp de elipe multe și fericite au vorbit numai în limba mută, în limba veche ca veacurile și vecinic nouă, care din vechime, de cătră toți și în tot locul a fost pricepută, unde numai înfloresc și se iubesc inimi.

Sibiu.

Emma.

Dorul.

Dulce vînt de primăvară
Ce pămîntul răcorești,
Tot umblînd din țeară 'n țeară
Spune-mi și tu ce dorești?

Că și eu sînt ca și tine,
Nu am s'are pe pămînt,
De când m'a lăsat pe mine
Și n'aud al ei cuvînt.

Sboară vînt cu-aripi ușoare
Ca săgeata printre nori,
Și-i depune-o sărutare
S'o cuprindă dulci fiori.

Și gîndindu-se la mine
Și la timpul ce-a trecut
Îți va da o sărutare
Să-mi aduci mie 'mprumut

Orăștie.

Ioan Florea.

Cîntecul străinului.

Păserică de pe tîeu
Spune maicii, că 'mi-e rău,
Păserică de pe spin
Spune maicii, că-'s străin.
Așa 's Doamne de străin
Ca o floare de maslin
Într'un hotar de pelin,
Ca puiul de rîndunea
Părăsit de maică-sa;
Vai de mine și de mine
Sînt străin și n'am pe nime,
Nice tată, nice mamă,
Nime nu mă bagă 'n seamă,
Nice frați, nici surorile
Să mă mîngăiesc cu ele.

Ioan Răbăgală,
dascăl român.

Presemne de milleniu.

Ungurii se pregătesc de milleniu, așa cum ei știu a se pregăti.

Pe de o parte trîmbițează în lumea largă, că sîrbătoarea lor va fi o sîrbătoare, care va rămîne vecinică în mintea și inima celor cari vor lua parte la ea, pe de altă parte sîvîrșesc cele mai urite fapte, fapte, care ar trebui să umple de îngrijire pe toți locuitorii acestei țeri nefericite.

Ei trăiesc într-o grabă mare, și vrea să facă totul dintro'dată, la sîrbătoarea millenară de abia în anul acesta au început a se gândi și totuși așteaptă ca ea se reușească cât se poate de bine, așa, încât se poată îndulci inimile străinilor pentru ei, cari apoi mergînd în țeara lor se spuie tuturor, că poporul maghiar nu e așa după-cum 'l-au decris Românii și celelalte naționalități nemaghiare din Țeara Ungurească.

Amar se înșeală însă, căci străinii nu vor fi așa de ușor orbiti. Dacă vor veni la Budapesta, vor vedea relele ce dăinuiesc în sinul poporului maghiar. Hoțiile cele multe, înșelătoriile fără număr, prigonirile ce se țin lanț. Vor vedea și străinii, cum în țeara aceasta e iertat să înșeli, dacă ești plăcut stăpînirii sau dacă 'i-ai făcut cumva vre-o îndemănă.

O miie de ani au trecut peste capul neamului lor și ei încă nici astăzi nu s'au mîntuit de relele, cari stăpîneau pe strămoșii lor, nici astăzi, în veacul luminilor, nu se pot cotorosi de păcatele, pentru cari atât de mult au fost huiduiți. Ba astăzi, mai mult ca ori-și-cînd se arată mai îmbetrîniți în rele și nici un semn nu se arată, că poporul maghiar ar fi deasupra altor popoare din Ungaria.

Țeara e descheiată, poporul care o conduce e putred și stricat, eată semnele cari prevestesc sîrbătoarea sîrbătorilor ungurești: milleniul.

SCRISORI.

Boița 7 Aprilie st. n. 1896.

Onorată Redacțiune,

Ieri seara am avut parte de o frumoasă petrecere, care va rămîne multă vreme neuitată în inimile noastre. Petrecerea a reușit peste așteptare, mulțumită hîrniciei învățătorului Ioan Druhora, care s'a dat în vînt numai ca să ne facă plăcută seara de a doua zi de Paști.

Îți era mai mare dragul să ascuți mititeii școlari cîntînd în două voci „Doina”, „Latina ginte” și „Ca un glob de aur” și vrînd-nevrînd trebuia să lauzi destoinicia învățătorului nostru, care a învățat așa de bine pe școlarii sei să cînte. Dialogurile încă au fost bune și bine alese. A plăcut mult trilogul plin de învățături frumoase „Superstițiunea” de Dometie Dogariu, trilog, care bine ar fi să se cetească și la alte petreceri de felul celei din Boița. În „O șezătoare la țeară”, ni-s'a dat să vedem șezătoarea astfel cum ar trebui să fie. Erau vr'o 15 fete îmbrăcate în haine frumoase, cu furca la brîu, cîntînd și grîind la fel si fel de povești pentru țărîimea noastră și bătîndu-și joc de femeile dela țeară, cari nu torc, nu țesă, ci sînt tot cu mîna în coșul cu bucate, după-cum s'ar zice. Potrivit a fost și dialogul „Neguțătorul și nărodul”, declamat de dl Ioan Druhora și un țeran. Venitul curat după-cum am înțeles a fost frumos.

La petrecere au luat parte o mulțime de țărani din Boița, așa, încât sala cea mare a școlii a fost ținută de lume. N'am avut parte însă, să ved pe ceilalți învățători de aici, Solgya Miklós și Vulcan, cari în loc să vină la petrecere, să ajute și ei la reușirea ei mai bine au luat-o la sănătoasa, care în cătrău. Dureros lucru, cînd au pilda înaintea ochilor și totuși n'o urmează. Am mai văzut apoi pe dl protopop Cîndea din Avrig, familiile fruntașe Cloaje, Indrieș, Bratilesco, Radu și altele. La petrecere au mai luat parte și învățătorul Necșa din Sada cu familia, precum și vre-o câțiva tineri din Sibiu, cari cu toții s'au îndepărtat foarte încantați, ceea-ce numai îmbucura îl poate pe dl învățător Ioan Druhora, ale cărui stăruințe pentru înaintarea școalei și a poporului sînt recunoscute.

Boițenii pot fi foarte mulțumiți, că au un astfel de învățător, de cari, Doamne, bine ar fi să avem cât se poate de mulți. Ionel.

Foc și sărăcie.

Buia, în 9 Martie 1896.

În 25 Martie, fiind toți oamenii duși pe cîmp la sîmînatul ovosului și mîzărîchii, pe la 12 și jumătate ore s'a întîmplat în comuna noastră Buia un foc mare, care a sîrăcit pe 23 locuitori.

Focul a izbucnit dela un cărcîmar, arzînd toate edificiile și la 3 vecini, cu nutreț cu tot; dar' cîșile fiind de peatră n'au ars.

Dela acestia s'a aprins preste vale șura unui econom cu numele Nițu Avram și dela șura aceea au luat foc toate superedificatele alor 19 locuitori, și le-au prefăcut toate cenușe, scăpînd numai casele de peatră. S'a oprit lîngă sfînta biserică, arzînd și șura și grajdul parochial.

Le-au ars șuri, grajduri, unelte economice, nutrețurile, coșere de cucuruz, ba la 3 inși le-au ars și cîșile: rămîind goli numai în hainele de pe ei și peritori de foame cu copii cu tot. 4 inși au fost asigurați, ear' ceilalți nu. (O învățătură pentru ori-ce Român, ca să se asigureze în contra focului!).

Poate-că mai și scăpau cîte unul dar' oamenii au fost mai toți pe cîmp și nu era cine să stingă. Am avut noroc dela D-zeu că nu a bătut vîntul că ardea comuna întreagă.

Pricina focului e dovedită, s'au jucat niște copii blăstîmați cu lemnule pe la șura cărcîmarului Ioan Tatu și astfel s'a aprins.

De învățătură, că toți oamenii să-și învețe copiii la omenie. Aceea este datorința fiecărui părinte,

Acel prunc care nu va asculta de părinți, e vrednic de temniță.

Demetriu Bleocă.
inv. gr.-cat.

Loc deschis. Întrunire agricolă.

Învitare.

Comitetul central al „Reuniunii române agricole” va ține Duminecă la 12 Aprilie (31 Martie) a. c., în comuna Cornățel

o întrunire agricolă,

la care se vor ține discursuri despre cultura pămîntului după comasare, după nutrețurile măiestrite și despre însemnătatea tovarășiilor agricole.

Ne luăm deci voe a invita la această întrunire pe toți membrii și spriginitorii reuniunii noastre.

Sibiu, 4 Aprilie n. 1896.

Comitetul central al „Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiului”.

D. Comșa,
president.

V. Tordășianu,
secretar.

Baba grija.

— Poveste. —

A fost odată o babă și a chemat-o baba Grija, și era săracă de n'avea altceva decît o colibioară și un pîr înaintea ei.

Și a venit Dumnezeu cu sfîntul Petru la baba Grija să se odichnească la ea și 'i-au zis: Babo, să ne găzduiești la dumniata în colibă, ca să ne odichnim pînă mîne, că am întrebă la toți oamenii din sat și nici-unul nu ne-a lăsat.

Baba Grija le zise:

— Bucuros vî las, dar' vedeți coliba e cam mică și nu prea avem loc.

Dumnezeu îi răspunse:

— Lasă-ne să ne culcăm afară la gura colibei, numai dacă va ploua, ne vom băga în colibă la scut.

— Odihniți-vă dragii babei — le zise baba.

Dumnezeu cu sfîntul Petru s'au și odihnit pînă la ziuă, cînd apoi se sculară și se gătără de plecare. Tocmai cînd ereu să plece

și ziseră babei: Babo Grijo, ce să-ți plătim pentru sălaș?

Baba le răspunse:

— Nu doresc nimica, numai vedeți pîrul acela, eu alta nu am, aceea e avuția mea, voi să rînduiți, cînd vor mai veni copii blăstîmați (lotri) să fure perele și s'or sui în pîr, să se prindă în crengi, să nu se poată scobori pînă-ce n'oi zice eu.

Dumnezeu 'i-a împlinit voia babei.

După cîtăva vreme perele s'au copt și au venit niște ficii să le fure, culegîndu-le pe jumătate, dar' cînd să se coboare nu pot, și se smînciau și se văietau urît.

Baba vîzîndu-și lăbîindu-se în pîr, rîdea bucuroasă și zicea:

— Aha! Daumi-vă! ear' ați venit la pere.

Ficiorașii se rugau cu milă de baba, plîngînd cu amar.

Baba le zise:

— Mergeți cu Dumnezeu, numai la pere să nu mai veniți, ați auzit?

— Auzit, ziseră ficii și plecară, mulțumindu-și babei că 'i-au slobozit.

Îmbetrîind și îmbolnăvindu-se pe deasupra 'i-a venit și babei ciasul morții. Moartea 'i-se arătă înainte.

Baba grija dacă a văzut moartea 'i-a zis:

— Toate sînt bune, numai cît mai potesc o pară să mîncînc din pîrul meu.

Moartea vrînd să-și îplinească pofta babei, alergă de grabă la pîr, dar' în pîr erau numai puținele pere și nu le putea ajunge de jos. S'a suit de grabă în pîr, dar' 'și-a găsit beleaua, căci după-ce a rupt perele și voia să se scoboare, nu putea, căci s'a prins în crengi.

Baba s'a însănoșat, căci moartea nu se putea cobori să o iee. Cîtă vreme a stătut moartea în crengi, nime n'a mai murit, că baba Grija a făcut apoi un contract cu moartea, ca ea să nu mai moară, și numai atunci a slobozit-o din pîr.

Și de atunci baba Grija cu moartea sînt surori și grije și moarte va fi pînă-și lumea.

George Muntean.
June.

CRONICĂ.

Esit din temniță. Curajosul țeran George Dordea din Bungard, a esit la 4 Aprilie n. din temnița din Sibiu, împlinindu-și pedeapsa de 10 zile, la care a fost osândit pe cuvânt, că ar fi ațîțat pe Români împotriva Ungurilor. În restimpul cât a stat în temniță, dl Dordea a cetit între altele și cartea scrisă de preoții români fosti închiși în temnița din Cluj. „În temniță au scris-o, în temniță am cetit-o”, a zis harnicul țeran George Dordea, căreia noi îi trimitem salutarile noastre pentru curagiul cu care știe întimpina prigonirile ce-i vin dela stăpânirea cea mașteră.

Selbătęcie în Alibunari. Multe s'au scris despre solgăbirul Alibunarilor și se mai scrie încă. Unele foi ungurești îl laudă, zicând, că numai bine face când prigonește pe Români și că își pune multă strădanie pentru cultura pomilor. Acum nu de mult a s'vîrșit earăși o năsdărăvie. Pe ulițele comunei Alibunari erau sēmēnați în rînd frăgari (duzi). Afându-se atăția frăgari, locuitorii comunei Alibunari s'au apucat de negoțul cu vermi de mētasă, un negoț, care le aducea un mare venit. Negoțul cu mētasă înflorise atît de tare, încât statul a trebuit s'și pună un supaveghetor. Acum solgăbirul, fiindu-i teamă, că bieții locuitori se vor sui pe creangă verde cu câștigurile frumoase ce le făceau cu mētasă, a poruncit, ca frăgarii cei mai bătrâni s'fie scoși din rădăcină, ear' cei mai tineri s'fie tăiați așa, încât nici urma s'nu li-se mai cunoască, ear' în locul lor, mintosul solgăbiru a poruncit s' se pună plop, întru mărirea milleniului, n'ar mai fi fost pomană de el! La această faptă un om mai cuminte din Alibunari i-a spus solgăbirului, că nu face bine cum face, la ceea-ce solgăbirul i-a zis, că la porunca lui și casa i-o dărîmă. Unii oameni au plâns când au vîzut că taie frăgarii. Și aceasta tot numai la porunca solgăbirului ungur s'a întemplat, căruia dacă-i va plăce, va porunci, ca vermi de mētasă s' se îndestulească și cu frunze de plop.

Bancroți cu ridicata. De vre-o cîteva săptămîni începînd, Jidanii, căci în mîinile lor e negoțul din Pesta, se dau bancroți așa, încât i-ar veni omului s'și fie milă de ei, dară n'ar fi cunoscute înșelătorile ce fac

cu astfel de bancrotări. Așa în săptămîna trecută s'au făcut, sau mai bine i-au făcut bancroți pe Feldmann Isac, Zifferblat și Knopfmacher, frații Drucker, Schlesinger și Silberkrausz, Berats, Sziner, Steiner, Rosenthal, Hechl, Schreiber, Weiszfeld Samuel. Sînt tot oameni, cari de departe miroasă a usturoiu și cari au lăsat datorii dela 27 pînă la 350 mii florini. Ba se vorbește, că spre mărirea milleniului, înșelătorii de aceste vor urma încă.

Pecatetele noastre. Din Lunca ni-se scrie, că preotul de acolo nu-și vede de afaceri, nu conchiamă sinod, și ce-i mai mult, nici nu-și dă seamă de socotelile bisericii, cu toate-că și protopopul l-a luat la răspundere. Scrisoarea trimisă e foarte lungă, noi nu o publicăm toată, în nădejdea, că cei pecațoși se vor îndrepta și vor veni la calea cea adevărată.

Sinodul bisericii române gr.-or. din Ardeal se va începe în 31 Martie adevă în Dumineca Tomii, aici în Sibiu.

Intors din robie. Dl Emanuil Savu, ne scrie, că și-a îndeplinit închisoarea de 8 zile, pentru că a adunat bani pentru monumentul lui Avram Iancu. D-sa spune, că a fost împărțit de multe cercetări ale fruntașilor români din Vințul-de-jos, unde și-a îndeplinit închisoarea. Trimitem și noi harnicului întemnițat cele mai călduroase saluturi.

Daruri creștinești. Aurel Moțiu preotul Grecilor din orașul Mișcolț, îndemnat de bunul simț față de biserică, a dăruit pe seama bisericii noastre gr.-or. române o cruce frumoasă în preț de 20 fl. D-na Maria Thomory, locuitoare în Budapesta, a dăruit icoana Maicii Domnului în preț de 60 fl. Pentru această faptă vrednică de a fi urmată, li-se aduce și pe calea acesta cele mai calde mulțumiri din partea credincioșilor bisericii noastre. Cuvîin, la 12 Martie 1896. D. Popoviciu învățător român.

— Din comuna Vrani ne scrie economul George Muntean, că locuitorii de acolo au ridicat două cruci în preț de 600 fl., una comuna, una corul plugarilor români, cu ajutorul mai multor oameni.

— Preotul din loc Alocim Vancea, subsemnatul și Ioan Barna, au cumpărat un poli-

candru în preț de 60 fl., epitropul I. Petru Barna, un ornat în preț de 50 fl., preotul Vancea, un stichar în preț de 5 fl., Gavril Fényes sen., un potir în preț de 22 fl., epitropul II. Gavril Fényes, a ridicat o restignire la stradă în preț de 42 fl., Maria Lascai măritată Szilagyi, un ornat în preț de 60 fl., Ioan Todor, un ornat negru în preț de 35 fl. și că, la stăruința sus numitului preot, s'a deschis o boltă românească, care este foarte bine cercetată și de Români și de Unguri, cari sînt cam departe de ea, și deși mai sînt încă vre-o 3 jidănești.

Barhida, în 5 Aprilie st. n. 1896.

Nicolau Indrieș,
învățător.

— Teodor Dumbrava și soția Anica din Pogăceaua, au cumpărat pe seama bisericii și a preotului de acolo un rînd de haine preoțești, în preț de 70 fl. Cîinste i-se cuvine!

Invitări. Societatea de lectură a tinerimii dela institutul pedagogico-teologic ort. rom. din Arad vî invită cu toată onoarea la ședința festivă, ce o va arangia la Dumineca Tomii în 31 Martie st. v. a. c., în „sala cea mare” a seminarului. Începutul la 6 ore seara. Arad, la 17/20 Martie v. 1896. În numele societății: George Ardelean; v.-președinte, P. J. Givulescu, secretar. Ofertele marinimoase se primesc cu mulțumită și se vor cuita publice. Program a: 1. „Christos a înviat”, cor bărbătesc. 2. „Cuvînt de deschidere”, rostit de vicepreședintele societății George Ardelean, teol. c. III. 3. „Învierea Ta Christoase”, cor bărbătesc. 4. „Dimitrie Tichindeal, disertațiune de George Subu, pedagog c. IV. 5. „Dor 'mi-e dor”, melodie populară, executată de orchestra societății. 6. „Michnea și baba”, poezie de D. Bolintinean, declamațiune de A. Todan, t. c. III. 7. a) „Numele tîu”, cor bărb. de C. Porumbescu. b) „Floricea”, cor bărb. de Vachmann. 8. „Românul și legea sa”, disertațiune de G. Ciuhand, teol. c. III. 9. a) „Uite mamă”, cor bărb. de G. Dima; b) „Moțul la drum”, cor bărb. de I. Vidu. 10. Actul III., scena II. din „Iuliu Cesar”, tragedie de W. Schakespeare, declamațiune de P. Givulescu (Antoni), Vasile Terebenț (Brut), Corneliu Gherga, Floria Roxin, Petru Șepețan, teologi și Trăian Cărăbaș, ped. c. IV. (cetățeni). 11. „Putpuriiu românesc”, de Trifon Lugoșan, executat de orchestra societății. 12. a) „Eu mî duc codrul rîmăne”, de G. Musicescu b) „Sai Romăne

Sfaturi bune.

Totdeauna lucrul tîu
Să-ți începi cu Dumnezeu,
Unde-i el cu darul seu
Nici-un lucru nu e greu.

Unde nu e cu-al seu dar
Truda noastră e 'nzadar,
Îndeșert ne străduim
Căci osîndă dobîndim.

Cel-ce pe Domnul cinstește
Și Dumnezeu îl iubește,
Îl iubește și l'ajută
Cu așa 'ndurare multă.

Cei de Domnu-ascultători
Es în toate 'nvîgători,
Cari nu cred în Dumnezeu,
În lume le umblă reu.

Cine se jură pe cruce
Că ea o s' se usuce,
Și cin' legea nu-și cinstește
Fără lege se numește.

Date la lumină de Ilie Sîrbu.

Poesii populare.

Din Veneția-de-sus.

Culese de George Șuteica.

— Hai mîndruțo la săpat,
— Baio nu, că-i bine 'n sat,
— Haida mîndruțo la coasă,
— Baio nu, că-i bine 'n casă,
— Haida mîndro la beut
— Pleacă 'nente, că te-ajung.

Lelița cu nasu lung
Duce tăietei la plug,
Și de nas s'o 'mpedecat
Tăietei i-o vîrsat.

Mîndra mea de harnică
În poale se 'mpedecă,
Nu ese nici în vecini
Ci face la rugăciuni,
Să vie apa la ușe
Să se spele de cenușe.

Din Bănat

culese de Ioan Richișan, negustor.

— Fată mică, fată proastă,
Ce cauți tu 'n grădina noastră?
— Două rațe și-un retoni
Pe levuța lui Jojoni,
Cu chimeșă toată flori,
Cusută în sîrbători
Cu ață dela ficiori.

Frunză verde de sub rugi,
Mîndruță unde te duci
Încăltată în păpuși?
În grădina cu ieruci
Să strîng o poală de nuci,
Să dau la solgăbiru
Să-mi sloboadă badea meu,
Că badea nu-i vinovat,
Că doi boi a deslegat,
Pe sub codri i-a mînat,
Sub codri la birtul mare
Vinu-i bun mîsură n'are,
Birtășița-i fată mare.
Chica ei numai d'un fir,
Gurița-i d'un trandafir
Chica ei numai de-o viță
Gurița-i de-o romoniță.

sai în foc", cor bărb. de G. Musicescu. 13. „Marș", de Trifon Lugoșan, executat de orchestra societății.

Invitare la producțiunea teatrală împreună cu joc, ce se va aranja Duminecă, în 12 Aprilie st. n. în sala școlii gr.-or. clasa a III-a din Sadu. Începutul la 7 ore p. m., Sadu, în 2 Aprilie st. n. 1896. Comitetul arangiator. Venitul curat e destinat în favoarea bibliotecii școlii gr.-or. din loc. Prețul de intrare: locul I. a 50 cr.; de familie a 3 membri 1 fl.; locul II. a 30 cr.; de familie a 3 membri 70 cr. Oferte marinimoase și suprasolviri se primesc cu mulțumită și se vor cuita pe cale ziaristică. Programă: 1. „Doina", cântată de elevii școlii din loc. 2. „Sila", declamată de elevi. 3. „Zi-s'a badea", cor mixt. 4. „Superstițiunile", predată de elevi. 5. „Odată și acum", cor mixt. Piesă teatrală: „Cinel-Cinel". Vodevil de V. Alexandri. Persoane: „Sandu", boier în România, dl Teodor Necșa. „Graur", ficior boieresc din Moldova, dl Alexandru Morariu. „Smarandita", nepoata boierului Sandu, d-șoara Maria Cimpoca. „Florica", servitoare, d-șoara Maria Bunea. „Tincuța", d-șoara Maria Simtion. „Maria", d-șoara Ana Cimpoca. „Lucrăția", d-șoara Elena Lotrean, amicele Smaranditei, Terani și Terance. După producțiune urmează joc.

Moriș supărat. În Győr s'a întâmplat, cu privilegiul ultimei asentări. Un patriot recipiat atâta a flămânzit, până 'și-a strimbat și spinarea și picioarele, așa încât, comisiunea de asentare 'l-a aflat de „neapt". Protopretorul care cunoaște bine pe tatăl ficiorului, îi zise: Moriș, te poți căra... Nici nu-i trebuia mai mult lui Moriș, deodată 'mi-se aruncă printr-o săritură, care ar fi făcut cinste și unei maimuțe, în odaia vecină unde îl aștepta tati-leben și îl îmbrățișă. Atunci unul din comisia de asentare, un căpitan, le strigă: „Halt! Moriș, vină înapoi", îl prinde și 'mi-l încălambă zicându-i: pe răspunderea mea — tauglich...

Bătânduși. Urgurii își fac de cap. Nu mai un mic bobârnac se le dai și deodată se răscolesc ca cuprinși de alte-celea. Sunt îngâmfați, sunt mândrii pân' la nebunie și de aceea numai puțin se-i atingi în ceea-ce numesc „cinste", se și răscolesc de cugeti că-i prăpădăul lui D-zeu. Nu sunt mai mult de vre-o 6—7 săptămâni de când pentru repararea „cinstei" s'au bătut cu sabia trei miniștri

Din Vrani

culese de *Rusalin Bălan*, plugar.

Nevasta care iubeste
Spală noaptea și cărpește
Și ziua se primenește
Și din horă nu lipsește.
La horă dacă se prinde,
Inima 'i-se aprinde,
Foc tot trupul o cuprinde
Și danțul mereu întinde;
Sare ca o căprioară,
Dă din mâni de par'că zboară
Ca o pasăre ușoară,
Ca o mândră fetișoară,
Saltă pasurile 'ndeasă,
Ca o măieastră aleasă;
Plâng copiii, ei nu-i pasă,
Nici de casă, nici de masă,
Joacă până înserează
Și până se înnoptează
Și tot nu se 'ndestulează,
Nici ostenește să cază!
Ear' bărbatul ei săracul
Tot pe drum e în tot veacul,
Aici la moară cu sacul,
Aici cu carul la dracul.

ungurești, trei secretari de stat (cei mai mari slujbași ai miniștrilor) și o întreagă droaie de deputați, ne mai amintind pe ceilalți omuleți, cari pentru lucruri de nimica se folosesc de mijlocul sâlbatic de a te bate cu sabia, ca-și-când nici pomeneală n'ar fi de legi, cari se te scutească împotriva batjocurilor ce 'ți-le aduce unul și altul.

Dar' nu! Firea confrăților noștri Unguri nu se poate împăca cu așa ceva; pentru ei legea creștinească, care oprește așa ceva, e nimica, răsunarea e păcatul de care sunt purtați și cuprinși, n'ci că vreau să știe că vârsarea de sânge omenesc o oprește porunca lui D-zeu, și că a tăia în carnea vie a unui om, frate al tău, e adevărată păgânătate.

Pe noi Românii puțin ne doare că ei între ei se bat, dar' ne doare, că aceia cari sunt puși pentru a aduce legi, pentru a cârmui țeara, își perd vremea cu bătăile, mâncând vremea și banii țerii numai în zădar.

Veste urâtă. Azi, când toți Românii stăm departe de tîmbălăul millenar, ne sosește o veste tristă, care dacă ar fi adevărată, ar arunca numai o umbră de dispreț asupra directorului gimnasiului român din Blaj, care se zice, că siluește școlarii, ca să iee parte la milleniu. Noi sfătuim și pe școlari și pe părinții școlarilor, ca să nu se amestece în astfel de lucruri, cari numai rușine le pot aduce.

Încunoștințare. Ministrul de agricultură aduce la cunoștință, că economilor li s'a făcut o îmbunătățire. Și anume când duc cu trenul cucuruz pentru nutrire a porcilor plata va fi mai puțină ca acum. Se cere însă ca cucuruzul ce se duce cu trenul să nu fie mai puțin de 1000 chg. Împlesnirea aceasta se începe dela 20 Martie a anului în care ne aflăm.

Plățile miniștrilor ungurești. Ministrul-președinte Bánffy trage 26.000 fl. la an, ear' ceilalți miniștri au 12.000 fl. la an. Când te cugeți, că oamenii acestia cari au plăți așa de grase, și nu lucră nimic, s'au dacă fac ceva fac numai rău te cuprinde un nu știu ce și un nu știu cum.

Cum trădesc oamenii de azi. Sunt 500 milioane de oameni, cari umblă de tot îmbrăcați; 250 milioane, cari umblă goli și 700 milioane de oameni, la cari numai o parte a trupului e acoperită cu îmbrăcăminte. Dintre toți acestia, 500 milioane trăesc în case, 700 milioane în colibi și peșteri, ear' 250 milioane n'au nici o locuință.

Femeile se nu fumeze. Femeile din giurul Țarevnei (împărătesei) rusești aveau obiceiul de a fuma. Obiceiul acesta rău și stricăcios a supărat grozav pe Țarevna, care le-a spus-o în față doamnelor din giurul ei, că țigara tocmai așa se potrivește în gura unei femei, ca și sudalma în gura unui bărbat. Femeile noastre, mulțumită Domnului, încă n'au apucat să fumeze, lucru pe care ar pute să-l urmeze și bărbații, și să se lapede de fumat, care sdruncină sănătatea atât de tare.

Știri mărunte. Ministrul unguresc de finanțe va pune nouă țigări în gura fumătorilor, și anume vr'o 15 feluri de țigări havanna și 5 feluri de țigări mexico. Țigările acestea nouă nu sunt pentru oameni săraci — sunt scumpe.

— O foaie ungurească aduce știrea, că se va împărștia sfatul țerii. Bine ar fi, când casa deputaților n'ar mai avea parte de astfel de măruntșuri.

R Î S.

Întors.

— De ce ești așa de trist, cuscre?
— 'Mi-a turbat cănele.
— Cum, când?
— De când a mușcat pe soacră-mea.

*

Doi cari se iubesc.

— Dee Dumnezeu bund ziua, prietene! De mult nu ne-am întâlnit.

— Pentru-ce nu vii la mine câte-odată?

— Unde locuiești?

— Cu o casă mai sus decât vecinul meu, cel care locuiește mai în jos de mine.

— Aha! Știu! Dar' cum îți voi cunoaște casa?

— Este o fântână nesăpată înaintea ei.

— Acum te pricep, voi și veni la tine Marți după — răcășdie.

*

Cari rîd mai bine?

Birtașul rîde de oaspeți

Și face din ei haz,

Cum nu observă prostia de ei,
Că vinul lui e fals?

Ear' oaspeții rîd de birtaș

Și-i rîd de toată viața,

Cum nu observă prostul de el,

Că-i e falsă cărcimărița?

Vasile Cusmulescu.

*

Nu-s eu, că-i frate-meu.

Un Țigan intră într-o stîndă, și crezînd, că nu e nimenea de față, pune mîna pe un caș sdravîn și sbugiu, cu el la vale! Baciul, care era după nșteburdușe, îl vede pe Țigan, și după el! — Fuge Țiganul, dar' fuge și baciul. Când vede Faraonul, că baciul o să-l ajungă, țup! într-o scorbura de lângă cale și se face mut ca peștele. Baciul bagă de seamă șiretenia Țiganului, și apropiindu-se de scorbura, strigă:

„Tu ești, mîi Țigane?”

Dar' Țiganul: Ba nu-s eu, zău, că-i frate-meu!”

POSTA REDACȚIEI.

D-sale I. P. în Arad. Poștește numai și cere foaia în ori-care cafenea; unde n'o capeti, pretinde ca să o prenumere.

D-sale George Boda în Năbăb. La noi nu se află, scrie dlui Iosif Vulcan, redactor la „Familia” în Oradea-mare.

D-sale Ioan Papp, protopop în Boesig. Junele Nicolae Marcea nu e scriitorul rîndurilor despre jocul de acolo. Precum ca să se știe!

D-sale Iuliu Puticiu, inv. Punete în conțelegere cu compozitorii. Spre pildă îți putem aduce pe dl George Dima de aici.

D-sale Petru Ghejiu, cantor în Tîrnova. Roagă pe vr'un membru din comitet, ca să scrie el.

Pentru redacție și editură responsabil: Andreiu Baltes.

Proprietar: Pentru T. L. Albini sub sechestru: Iosif Marschall.

LOTERIE.

Tragerea din 4 Aprilie n.

Timișoara: 79 48 75 9 39
 Viena: 78 90 30 49 67

Tragerea din 8 Aprilie n.

Brünn: 2 47 67 34 27

La „Institutul Tipografic“ în
 Sibiu se află de vânzare:

Portretul domnului

Dr. IOAN RAȚIU.

Cu 50 cr.

Portretul domnului

Dr. V. LUCACIU.

În mărime de 38×28 cm.

Cu 50 cr.

TABLOUL

„CONFERENȚEI NAȚIONALE“.

În mărime 33×50 cm.

Cu prețul de fl. 1.60, ear' cu trimiterea prin
 postă fl. 1.70.

Tabloul condamnaților

în

PROCESUL MEMORANDULUI.

Cu 3 fl.

Românii la Dobrițin

12 Noemvrie 1892.

Prețul 1 fl. v. a.

TABLOUL

CONDAMNAȚILOR POLITICI**PENTRU CAUSA ROMÂNĂ.**

Prețul 2 fl.

La „Institutul Tipografic“ în
 Sibiu se află de vânzare

CARTEA DURERII

DE

EMIL BOUGAUD.

TRADUCERE DE

IACOB AFIN NICOLESCU.

Editor: Dr. E. DĂIANU.

Prețul 70 cr. (cu porto postal 73 cr.)

Această carte a fost recomandată de
 către Exc. Sa Metropolitul Victor Mi-
 hălyi de Apșa printr'un circular special.

Având de cuget a furnisa toate mărfurile mele pentru bani gata
 în mod ieftin, îmi iau voe încă de azi a oferî spre vânzare

Pentru ori-care preț

mai ieftin ca la

vânzare totală (Ausverkauf)

toți articlii din marele și variatul meu deposit de vestminte pentru
 domni și băieți, fabricat propriu; ghețe de dame și domni;
 pălării, cravate, ploiere și umbrele, asigurând pe mușterii mei
 de o mulțumire în toată privința.

Totodată atrag atențiunea, că cu același principiu mă îngrijesc de

marele meu atelier de croitorie

condus de un croitor cât se poate de bun și provăzut cu toate speciile
 cele mai alese de materii indigene și străine veritabile de lână, în care

de azi începând

se efectuează cu prețuri teribil de ieftine tot felul

de comande de măsură

în restimp de 24 ore.

Zace deci foarte potrivit în interesul p. t. publicului a se convinge
 de fapt despre toate aceste asigurări cât se poate de iute.

— Toți articlii pot fi cumpărați și pe lângă plățirea în rate între
 împregiurările cele mai favorabile.

[1066] 18—22

Cu deosebită stimă

ISAK ASCHER,

atelier de croit și mare deposit de vestminte pentru bărbați și băieți,
 Sibiu, str. Cisnădiei nr. 4—6, edificiul comandai de corp.

Legea veterinară.

Atât primăriile comunale, cât și fiecare econom au trebuință
 să cunoască **legea** numită **veterinară**. Dl Tormay Béla, secretar
 de stat în ministerul de agricultură, a scos la lumină o **explicare**
poporală a legii amintite. În această **explicare** se vorbește pe larg
 despre pasapoarte, de tirgurile de vite, de boalele lipicioase și multe
 alte lucruri folositoare. Reuniunea agricolă română din Sibiu a tradus
 această carte în limba română poporală. Cartea se numește:

Învățătorul Munteanu

împărtășește economilor cele mai de lipsă cunoștințe

despre

LEGEA VETERINARĂ

și

BOALELE CONTAGIOASE

stând cu dinșii la sfat în lungile seri ale iernii.

De

Tormay Béla.

(134 pag. mari.)

Cartea costă 30 cr. (cu porto postal 35 cr.) și se poate cum-
 pără dela

Institutul Tipografic în Sibiu.

